

Helsingin Sanomain Säätiö

Loppuraportti opiskelusta Columbian Yliopiston J-Schoolissa 2016-2017

Marjut Tervola

Vietin lukuvuoden 2016-17 Columbian yliopiston journalistikoulussa New Yorkissa. Kun hain Helsingin Sanomain Säätiön stipendiä, tiesin haluavani opiskelemaan juuri Columbiaan. Ensimmäkin halusin Yhdysvaltoihin ja kouluun, jossa suoritetaan tutkinto. Toiseksi Columbiaa puolsi se, että se sijaitsi New Yorkissa, mediamaailman keskuksessa. Tämä takasi, että olen koko ajan siellä missä tapahtuu. Sijainti mahdollisti esimerkiksi sen, että kurssien vetäjinä oli arvostettuja toimittajia The New York Timesista ja The Wall Street Journalista. Seminaareihimme kutsutut vierailijaluennointijat olivat myös alansa huippuja. Oli etuoikeus saada olla vuosi maailman parhaiden journalismin tekijöiden opissa.

Opiskelin Columbiassa M.A. ohjelmassa talousjournalismia. Ohjelma oli tarkoitettu vähintään kolme vuotta alalla työskennelleille toimittajille. Kurssi ei opeta käytännön taitoja, kuten vaikkapa videoiden tekemistä, mikä on hyvä tiedostaa ennen ohjelmaan hakua. Jos haluaa diginatiiviksi tai sosiaalisen median erityisosaajaksi, kannattaa siis valita jokin muu koulu. M.A. ohjelma keskittyi asiaosaamiseen, laatuun ja kirjoittamiseen, mutta minulle tällainen lähestymistapa journalismiin tuntui virkistävältä. Printti- tai aikakauslehtijournalistille Columbia on unelmapaikka. Yhdysvaltalainen narratiivinen kerronta on oma taiteenlajinsa, ja sitä Columbiassa opetetaan ja arvostetaan.

Ennen lähtöä asetin itselleni kaksi keskeistä tavoitetta. Ensimmäkin halusin oppia ymmärtämään Yhdysvaltoja yhteiskuntana, maailman suurvaltana ja talousveturina. Näiden asioiden syventämiseen syksyn bisnesseminaari oli kuin tehty. Kävimme läpi terveydenhuoltojärjestelmää, verotusta, perherakenteiden muutoksia, talousnäkyviä, subprime-asuntolainakriisiä seurannutta suurta lamaa. Aasiasta tulleet luokkakaverit tosin sanoivat, että seminaari on liian USA-keskeinen, minua tämä ei häirinnyt. Toinen tavoitteeni oli päästä sukeltamaan Yhdysvaltojen startup- ja teknologiamaailmaan. Siksi tein lopputyöni sosiaalisen median yrityksistä. Lopputyöni käsitteli Yik Yak -nimistä mobiilipalvelua. Anonyymiin viestittelyyn perustuvasta älypuhelinsovellutuksesta povattiin pari vuotta sitten seuraavaa Twitteriä, mutta sitten Yik Yakin suosio yllättäen romahti. Gradussani etsin syitä sille, miksi jotkut sosiaalisen median alustat onnistuvat luomaan kestävänsä bisnesmallin, kun taas toiset eivät tuota lainkaan voittoa ennen kuin katoavat kokonaan.

Maisterin tutkinnon suorittamiseen huipentuva M.A. ohjelma on valmiiksi räätälöity tiivistähtinen ohjelmakokonaisuus. Opiskelu on koulumaisempaa kuin Suomessa, ja valinnaisten kurssien täytyy liittyä pääaineeseen. Rungon ohjelmalle muodostivat koko vuoden kestävä bisnesseminaari, sekä gradu, Master Thesis, joka oli noin 10 000 sanan pituinen journalistinen juttu. Lisäksi on pakollisia kursseja journalismietiikasta ja tutkivan journalismin työkalujen käytöstä. Vapaavalinnaisia kursseja on mahdollista ottaa muutama. Meille talousjournalismin opiskelijoille suositeltiin valinnaisina kursseina Accounting ja Corporate Finance -kursseja. Molemmat olivat äärimmäisen työläitä ja vaikeita taloustieteen kursseja, ja ne järjestettiin Columbian Yliopiston alaisessa SIPAssa (School of International and Public Affairs). Corporate Finance -kurssilla käytimme Harvard Business Schoolin oppimateriaaleja. Laskimme yritysten kassavirtoja, arvioimme tehdasinvestoinnin kannattavuutta ja tutkimme laskutoimituksiimme perustuen listautumisen järkevyyttä. Kurssi tehtiin lähes yksinomaan Excelissä, joten taulukkolaskentaohjelman käyttö tuli

tutuksi. Koska molemmat aineet olivat itselleni uusia, opin eniten juuri näillä kursseilla verrattuna koko M.A. ohjelman tarjontaan. Kurssien luennoitsijat olivat parhaita, mitä minulla on koskaan ollut missään koulussa. Kirjanpidon ja yritystalouden opettajat olivat vaativia, innostavia ja amerikkalaiseen tapaan erinomaisia puhujia.

Vapaavalintaisena kurssina minulla oli Communication Policies in the Digital Age. Valitsin digitaalisen viestinnän kurssin sen ajankohtaisuuden takia. Venäjän hakkerointi Yhdysvaltojen presidentinvaaleissa ja Trumpin Venäjä-yhteydet olivat pinnalla, samoin Facebookin aloittama uutisten faktantarkistus. Yhdellä tunnillamme oli paneeli, johon oli saatu mukaan myös Facebookin edustaja. Oli mieletöntä saada kuulla kommentteja tiukkoihin kysymyksiin suoraan Facebookin edustajalta, vaikkakin paneeli käytiin off the record. Tällaisia tilanteita oli muissakin aineissa, esimerkiksi kuin tutkivan journalismin M.A Essentials -kurssilla, kun The Wall Street Journalin datadeskin päälliköt kävivät läpi omia julkaistuja esimerkkejään. Tarkoin varjellut journalistiset käytännöt olivat avoinna vain Columbian opiskelijoille.

Vaikka kirjoitin aiemmin, että Columbian M.A. ohjelma ei opeta käytännön taitoja, joidenkin käytännön taitojen opiskeluun avautui silti mahdollisuus Data Science Instituten Mark Hansenin vetämällä koodaus-aamupalalla ja kerran kuussa järjestettävissä Transparency-workshopeissa. Ohjelmointikielenä koodaus-kurssilla oli R. Workshopeissa opiskeltiin muun muassa datavisualisointia, gallupien tulkintaa ja karttaohjelmien käyttöä. Niiden huono puoli oli siinä, että työpajoihin oli vaikea saada paikkaa, ja ne olivat oppimisen kannalta kovin tiivistahtisia ja lyhyitä, vain viikonlopun mittaisia. Paikat täyttyivät ilmoittautumisjärjestyksessä yleensä heti.

Columbian M.A. ohjelma on tiivis ja seminaareissa istutaan samojen ihmisten kanssa lähes joka päivä. Se takaa, että kurssikavereista tulee lähes automaattisesti ystäviä, joiden kanssa vietetään aikaa koulun jälkeen kotitehtäviä tehden, ja sen jälkeen viereisen korttelin baarissa. Meidän 12 hengen ryhmässä oli opiskelijoita Yhdysvalloista, Kanadasta, Singaporesta, Malesiasta, Filippiineiltä, Norjasta ja Intiasta. En ole koskaan ennen opiskellut yhtä kansainvälisessä ja kunnianhimoisessa ympäristössä, mikä oli todella palkitsevaa. Solmimme elinikäisiä kontakteja, joista on apua myös tulevaisuuden työelämässä. Amerikkalaisen yhteiskunnan ohella opin paljon kurssikavereideni kautta myös näistä yhteiskunnista.

Omaa vuottani leimasi tietysti yllätyksellinen käänne, jonka myötä Donald Trumpista tuli Yhdysvaltojen 45. presidentti. Olin etuoikeutettu päästessäni todistamaan paikan päällä tätä isoa yhteiskunnallista muutosta. Journalistisen uteliaisuuteni ajamana kävin seuraamassa mielenosoituksia, joita järjestettiin sekä presidentin toimien tukemiseksi että häntä vastaan. Jälkimmäisiä New Yorkissa oli tietysti enemmän. Varsinkin kevätlukukaudella New Yorkissa ja Columbian kampuksella järjestettiin useita Trumpin vastaisia mielenosoituksia.

Käytännön vinkkejä

Vuosi Yhdysvalloissa kuluu nopeasti. Käytännön vinkkinä sanoisin, että Columbiaan lähtijän kannattaa keskittyä muutamaaan asiaan, mitkä ehdottomasti haluaa saada vuodesta irti. Kotitehtäviä on paljon ja vuosi on raskas. Etenkin lopputyöhön on vaikea löytää aikaa, koska koko ajan on jokin kiireellisempi essee tai ryhmätyö tehtävänä kouluun. Avainasemassa on se, että itse kykenee priorisoimaan, mitkä tehtävistä ovat itselle tärkeimpiä. Luentojen lisäksi koulussa on

monenlaisia tapahtumia. On filmi-iltoja, teatteriesityksiä, paneeleja, asiantuntijaluentoja. Osallistuin itse näihin mahdollisuuksien mukaan. Monet niistä käsittelivät esimerkiksi presidentinvaaleja, demokratiaa, Trumpin valintaa presidentiksi ja valeuutisia.

Asuin lukuvuoden Bronxissa, mistä oli reilun puolentunnin metromatka koululle. Tätä kauempana koululta ei kannata asua, sillä päivät ovat pitkiä ja saattavat sisältää hyppytunteja. Osa luennoista alkaa vasta kello 6 illalla, koska monilla luentojen vetäjillä oli päivätyö toimituksessa. Muutin New Yorkiin yksin. Perheelliselle tuon ohjelman kahlaaminen olisi saattanut olla vielä työläämpää, ottaen huomioon New Yorkin täpötäydet metrot, etäisyydet, liikkumisen ja sen, että kaikkeen saa varata tuplasti aikaa kuin mitä Suomessa on tottunut.

Lopputyön aiheeksi kannattaa valita itseä kiinnostava aihe, koska gradua todella työtetään seitsemän kuukautta. Columbia tarjoaa gradun tekemiseen suhteellisen hyvät resurssit, mutta lähtijän kannattaa silti varautua itsenäiseen työskentelyyn. Ohjaajilla ei ole loputtomasti aikaa, ja heidän ohjeensa olivat minun ja myös monen kurssikaverini mielestä ylimalkaisia ja suuntaa-antavia. Editointiapua kannattaa pyytää opiskelutovereilta. Ennen gradun palautusta meidän luokkamme järjesti koululla ”lukusessiot”, jossa kommentoimme toistemme töitä.

Itse suosittelisin ohjelmaa ennen kaikkea plus/miinus kolmikymppiselle journalistille, joka haluaa syventyä tiettyyn aihealueeseen oman erityisosaamisen kartuttamiseksi. Vaikka vanhempanakin vuosi Columbiassa on palkitseva, eniten M.A. ohjelmasta saa mielestäni irti, kun ura on tiettyssä vaiheessa ja työkokemusta ohjelmaan nähden sopivasti. Pääsyvaatimuksissa hakijoilta vaadittiin kolme vuotta työkokemusta, mutta kaikilla ei tätä ollut. Esimerkiksi omassa ryhmässäni oli parikymppisiä, joilla oli takanaan ehkä yksi kolmen kuukauden työharjoittelu. Itse olin ollut alalla yli 15 vuotta, ja tehnyt töitä niin lehtiin, televisioon, radioon kuin verkkoon. Pitkästä kokemuksestani johtuen pakollinen journalismietiikkaa ja metodeja käsitellyt kurssi tuntui tarpeettomalta, mutta monet juoniori-kurssikaverit pitivät juuri tästä kurseista. Myös koulun tarjoaman uravalmennuksen palvelut soveltuivat mielestäni parhaiten opiskelijalle, joka oli etsimässä ensimmäistä työpaikkaansa ja vasta valmistautumassa alalle.

Vuosi oli kaiken kaikkiaan ikimuistoinen, ja opin sen aikana valtavasti uutta journalismin tekemisestä. Yhdysvaltoihin jäi kaipuu. Olen kiitollinen Helsingin Sanomain Säätiölle, että sain opiskella vuoden koulussa, jota arvostetaan ympäri maailman, ja joka valitsee vuosittain journalismin Pulitzer-voittajat.

Helsingissä, 16.8.2017

Marjut Tervola

